

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1731/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.V.35.258/2023/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] Az indítványozó (Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség) jogi képviselője (dr. Gáldi Nóra ügyvéd) útján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] 1. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában az indítványozó a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.V.35.258/2023/2. számú végzése, valamint a Fővárosi Törvényszék 107.K.702.949/2022/21. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, az Abtv. 43. § (1) bekezdésére figyelemmel. Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék ítélete, illetve a kúriai végzés sérti az Alaptörvény VII. cikk (1) és (2) bekezdéseiben foglalt jogait, továbbá vele szemben a XV. cikk (2) bekezdése szerinti önkényes megkülönböztetést eredményez, és sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, valamint az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében foglalt jogait, emellett az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakat is megemlítette.
- [3] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következőképpen foglalható össze.
- [4] 2.1. Jelen ügy előzménye, hogy a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösséget (a továbbiakban: MET) a lelkiismereti és vallásszabadságról, valamint az egyházakról szóló 1990. évi IV. törvény (a továbbiakban: Lvt.) alapján a bíróság 1990. július 13-án jogerőre emelkedett végzésével vette egyházként nyilvántartásba, míg ezt követően a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Ehtv.)

hatályba lépésekor, annak rendelkezései következtében 2012. január 1-jén nem kapott bevett egyházi státuszt. Az Ehtv. 7. § (1) bekezdése a törvény hatályba lépésekor (2012. január 1-jén) akként rendelkezett, hogy egyháznak, vallásfelekezetnek, vallási közösségnek (a továbbiakban együtt: egyháznak) az azonos hitelveket valló természetes személyekből álló, önkormányzattal rendelkező és az Országgyűlés által elismert autonóm szervezet minősül, amely elsődlegesen vallási tevékenység gyakorlása céljából jön létre és működik.) A MET a fentiek szerinti egyházi státuszának elvesztése folytán a 0444 technikai száma 2012. május 20. napjával törlésre került. Ezt követően 2021-ben, miután a jogalkotó eleget tett a 17/2017. (VII. 18.) AB határozat által megállapított mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet megállapító határozatában foglalt jogalkotási kötelezettségének, a MET visszakapta technikai számát.

- [5] Az Alkotmánybíróság a 6/2013. (III. 1.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) megállapította, hogy az Ehtv. 2012. január 1-jétől 2012. augusztus 31-ig hatályos 34. § (2) és (4) bekezdései alaptörvény-ellenesek voltak, ezért azok hatályba lépésüktől kezdve nem alkalmazhatóak. A határozat indokolása rögzítette, hogy „a rendelkezések alapján elfogadott OGYh.-hoz és az Ehtv. közvetlenül hatályosult 34. § (4) bekezdéséhez joghatás nem fűződhet, azok alapján az OGYh. mellékletében megjelölt egyházak egyházi jogállásukat nem veszítették el, vallási egyesületté történő átalakulásuk nem kényszeríthető ki” (Abh., Indokolás [215]).
- [6] Az Ehtv. 2012. január 1-jétől 2012. augusztus 31-ig hatályban volt 34. § (2) és (4) bekezdései értelmében az egyházakra vonatkozó nyilvántartást vezető, az egyházakkal való kapcsolattartás koordinációjáért felelős miniszterhez kérelmet benyújtó egyház az Ehtv. szerinti elismeréséről az Országgyűlés 2012. február 29-éig döntött, és amennyiben az elismerést valamely egyház tekintetében elutasította, akkor az egyház 2012. március 1-jétől alapcélként vallási tevékenységet végző egyesületnek minősült. Az utóbbi esetben a szervezet – tovább működési szándék esetén – kezdeményezhette egyesületként való nyilvántartásba vételét (változásbejegyzési eljárást indíthatott), a bíróság által az Lvt. alapján (tehát egyházként) nyilvántartott adatait a változásbejegyzési eljárás befejezésével egyidejűleg törölni kellett. A személyi jövedelemadó meghatározott részének az adózó rendelkezése szerinti felhasználásáról szóló 1996. évi CXXVI. törvénynek (a továbbiakban: Szftv.) 8/A. § (7) bekezdés második mondata szerint a megszüntetett technikai szám ismételten csak annak a szervezetnek adható ki, amelyet az Országgyűlés a technikai szám megszüntetését követően egyházként ismert el.
- [7] A MET fentiek szerinti kérelmét az Országgyűlés a 8/2012. (II. 29.) OGY határozatban (a továbbiakban: OGYh.) elutasította. A MET 2013. március 21-én az Abh. alapján a technikai számának megállapítását kérte, mely eljárást a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága 2013. április 23-án felfüggesztette,

valamint felhívta a MET-et, hogy kezdeményezze egyházi jogállásának elismerését az Országgyűlésnél.

- [8] A Fővárosi Törvényszék 2020. május 23-án jogerőre emelkedett határozatával 2019. április 15. napi hatállyal a MET-et vallási egyesületként vette nyilvántartásba. A Miniszterelnökség vallási közösségi nyilvántartásának 2024. május 8-i közzététele alapján a MET jelenleg nyilvántartásba vett egyház.
- [9] 2.2. A jelen alkotmányjogi panasz eljárás alapjául szolgáló eljárás konkrét előzményi ügyében az indítványozó (mint a közigazgatási jogvita felperese) – mint egyházi és nem állami szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi intézményfenntartóként – 2022. január 31-én előterjesztett kérelmében a 2021. évi támogatásról szóló elszámolást terjesztett elő a Magyar Államkincstár Budapesti és Pest Megyei Igazgatóságánál. A 2021. évi normatíva elszámolásához egyházi kiegészítő támogatás összegéről készített kimutatást és kérte, hogy az elsőfokú hatóság az egyházi kiegészítő támogatásra való jogosultság alapján a költségvetési támogatást 343 103 542 Ft-ban állapítsa meg és folyósítsa.
- [10] Az elsőfokú hatóság a BPM-ÁHI/2422-3/2022. számú határozatában 8.788.445 Ft visszafizetési, a jogosulatlanul igénybe vett támogatásután 2022. március 30-ig felszámított 112.396 Ft ügyleti kamatfizetési kötelezettséget állapított meg, míg az indítványozó egyházi kiegészítő támogatásra vonatkozó igényét elutasította.
- [11] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az ÖNKFO/394-2/2022. iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint a felperes nem szerepel az Ehtv. mellékletében felsorolt bevett egyházak között, valamint nem olyan egyháznak a belső egyházi jogi személye, amely bevett egyház, ezért kiegészítő egyházi támogatás nem illeti meg. A Civil szervezetek névjegyzékében „nyilvántartott egyház”-ként szerepel, ami az egyházi kiegészítő támogatásra való jogosultságot nem érinti. Utalt továbbá a bírói gyakorlatra, amely szerint az Abh-ban foglaltak ellenére az indítványozó egyházi jogállását nem nyerte vissza, az pusztán az AB határozatból nem vezethető le.
- [12] Az indítványozó mint felperes az alperes határozata ellen keresetet nyújtott be, amelyet a Fővárosi Törvényszék jogerős ítéletével elutasított. Ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 347. § (1) bekezdés *d*) pontja szerint rövidített indokolással hozta meg, rögzítve az általa megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét és nyilatkozatait, az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és a rövidített indokolás törvényi feltételeire történő utalást.
- [13] Az indítványozó mint felperes a jogerős ítélettel szemben, jogszabálysértésre hivatkozással, felülvizsgálati kérelemmel élt, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezése és az alperes új eljárás lefolytatására és az új határozat hozatalára utasítása, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új

eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítása iránt. Befogadási okként a Kp. 118. § (1) bekezdése *a)* pont *aa)* valamint *ab)* alpontjait jelölte meg. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzése a felperes felülvizsgálati kérelmének a befogadását megtagadta.

- [14] A Kúria végzésében mindezek alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete meghozatala során a Kúria joggyakorlatának megfelelően vizsgálta a keresetben állított jogsérelmet, a jogegység feltételezhető sérelme nem állt fenn. Míg a felülvizsgálati kérelemnek a felperes által hivatkozott társadalmi jelentőségére történő hivatkozással összefüggésben azt állapította meg, hogy a Kúria nem észlelte a felülvizsgálati kérelemben foglalt jogkérdések tömeges számban történő előfordulását. Emellett kitért arra is, hogy a jogerős ítélet vizsgálatát követően a Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ac)*, valamint *ad)* alpontjai és *b)* pontja szerinti befogadási okok alapján sem találta a felülvizsgálati kérelem befogadását szükségesnek.
- [15] 2.3. Az indítványozó – az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a Kúria végzése, valamint az elsőfokú bíróság jogerős ítélete (az indítvány tartalma szerint alaptörvény-ellenességének megállapítását, valamint) megsemmisítését kérte. A tényállás és a befogadhatósági feltételek rövid ismertetését követően kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék ítélete, valamint a Kúria végzése sérti az indítványozó Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdésébe foglalt vallásszabadsághoz való jogát, valamint az Alaptörvény VII. cikk (2) bekezdését. Nézete szerint az Abh. alapján az indítványozó egyházi jogállását nem veszítette el, mely döntés *erga omnes* hatállyal bír, az mindenkire nézve kötelező, az indítványozó továbbra is egyháznak minősül. Utalt továbbá az indítványozó arra, hogy az eljáró hatóságok és a bíróságok a jogszabályokat az Alaptörvény 28. cikke és az Abtv. 39. § (1) bekezdése alapján nem értelmezhetik másként, mint ahogy azt az Alkotmánybíróság egy adott alapjog vonatkozásában már korábban értelmezte azokat. Ebből következően sérti az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdése szerinti vallásszabadsághoz való jogát az a döntés, amely ettől eltérően értelmezi az Ehtv. és a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény rendelkezéseit. Az indítvány azt is kifejtette, hogy a *contra legem* jogalkalmazás folytán a támadott kúriai végzés sérti továbbá az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését is, mivel egy mindenkire kötelező érvényű jogszabályt figyelmen kívül hagyott.
- [16] Az indítványozó egyben sérülni látta az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát annak folytán, hogy „az eljáró bíróság a sérelmezett ítéletet” az Abh-ban foglaltak és az Abtv-ben előírt kötelezettségek figyelmen kívül hagyásával hozta meg. Ezzel összefüggésben azt is kifejtette, tisztában van vele, hogy az Abh. meghozatala óta megváltozott a jogszabályi környezet: az Alaptörvény, az Ehtv., ezért a közigazgatási hatósági eljárásban az időközben bekövetkezett jogszabály-változásokra figyelemmel kell a

hatóságnak az új határozatot meghoznia. Ettől függetlenül azonban az indítványozó szerint kiemelkedő fontossággal bír az a kérdés, hogy az Alkotmánybíróság határozatai mennyiben kötik az azt követően eljáró hatóságokat, illetve bíróságokat.

- [17] Álláspontja szerint az alperes határozata, továbbá a jogerős ítélet az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe ütköző önkényes megkülönböztetést eredményez. Ez az alkotmányellenes megkülönböztetés összehasonlítható – azonos csoportba tartozó – körben, a köznevelési intézmények fenntartói viszonylatában áll fenn, nézete szerint. Az indítványozóval szemben hátrányos az a megkülönböztetés, amely a Kvtv. 41. § (2) bekezdésében meghatározott egyházi kiegészítő támogatásra való jogosultságát nem ismeri el. Az önkényes megkülönböztetés elsődlegesen annak következtében állt elő, hogy az egyházi kiegészítő támogatás igénybevételének részletszabályait az ágazati jogszabályok, elsősorban a szociális törvény, illetve annak végrehajtási rendelete tartalmazzák. E jogszabályoknak az Abh. szerinti módosítása nem történt meg, mely körülmény lehetőséget ad a jogalkalmazóknak arra, hogy az indítványozó egyházi kiegészítő támogatásra való jogosultságát elutasítsák. Emellett a kifogásolt döntések folytán az Alaptörvény VII. cikk (2) bekezdése sérelmét is megemlítette.
- [18] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban jár el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26-27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket. Az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [19] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az indítvánnyal szemben támasztott törvényi követelményeknek. Erre nézve a következőket állapította meg.
- [20] 3.1. Az Abtv. 27. §-a alapján az „alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés
- [21] a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- [22] b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.
- [23] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az alapügyben hozott törvényszéki ítélet alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérte. Tekintettel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta, a jelen

alkotmányjogi panasz megítélése szempontjából az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az alapügy érdemében hozott döntésnek a törvényszéki jogerős ítélet tekinthető.

- [24] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése szerint a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg {erre nézve lásd pl.: 3095/2024. (III. 1.) AB végzés, Indokolás [35]}.
- [25] Az indítványozó jelen ügyben a jogerős döntést alkotmányjogi panasszal határidőben nem támadta meg, ugyanakkor a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását a a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pontjának *ac)*, *ad)* alpontjai, valamint *b)* pontja szerinti befogadhatósági ok fenn nem állása miatt megtagadó végzése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül. Erre tekintettel a Kúria végzésén keresztül a jogerős törvényszéki döntés állított alaptörvény-ellenessége vizsgálható jelen eljárásban.
- [26] 3.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az indítványt határidőben nyújtotta be (az indítványozó jogi képviselője a Kúria végzését 2024. január 30-án töltötte le, míg alkotmányjogi panaszát a törvényszék útján elektronikusan 2024. március 18-án terjesztette elő). Az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott indítvány a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.V.35.258/2023/2. számú végzése ellen került benyújtásra és az indítványozó a bírósági eljárást befejező, jogorvoslattal nem támadható döntésnek az alkotmányossági vizsgálatát kérte, amely ellen fellebbezésnek vagy további felülvizsgálatnak nincs helye, továbbá az indítványozó nagyobb részben az Alaptörvényben biztosított jogai sérelmére hivatkozott, ezért az alkotmányjogi panasz e tekintetben is megfelel az Abtv. 27. §-ában előírt követelményeknek. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége, mivel a közigazgatási jogvita iránt indított ügyben felperes volt, fennáll.
- [27] Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget. Az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése nem tartalmaz ugyanis az indítványozó számára Alaptörvényben biztosított jogot, így arra alkotmányjogi panaszt alapítani az indítványozónak nincs lehetősége {lásd például: 3088/2020. (IV. 23.) AB határozat, Indokolás [21]; 3252/2019. (X. 30.) AB határozat, Indokolás [21]}.
- [28] 3.3. Az indítványi kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek ugyanakkor szintén csak részben tesz eleget. Az indítvány tartalmazza: *a)* azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság

hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §) *b*) az eljárás megindításának indokát (az indítványozó álláspontja szerint a kifogásolt bírói döntés több alapjogát is sérti); *c*) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntést; *d*) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [VII. cikk (1) és (2) bekezdései, a XV. cikk (2) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése]; *f*) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt.

[29] Ugyanakkor az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény VII. cikk (1) és (2) bekezdései, továbbá a XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában az indítvány releváns, alkotmányjogi érvelést nem tartalmaz, ezért az nem felel meg a határozottság fent idézett Abtv. 52. § (1b) bekezdése *b*) valamint *e*) pontjaiban foglaltaknak, ami az érdemi vizsgálat akadályát képezi.

[30] 3.4. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének vélt sérelmével összefüggésben megjegyzi az Alkotmánybíróság, hogy következetes gyakorlata szerint a bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi – vélt, vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének, ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb eszközzel már nem orvosolható [lásd például: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [55]]. A jelen ügyben azonban ilyen kivételes, érdemi vizsgálatra okot adó körülmény nem merült fel. Önmagában az, hogy az indítványozó az egyébként részletesen megindokolt, jogi érvekkel alátámasztott bírósági döntés érvelését tévesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés.

[31] 3.5. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasa az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése vonatkozásában ugyan a hátrányos megkülönböztetésre vonatkozik, azonban az indítvány tartalma szerint azt valójában nem a bírói döntéssel, hanem a jogalkotó által alkotott jogszabályokkal összefüggésben állította. Ezt az indítványozó anélkül tette, hogy erre vonatkozóan konkrét jogszabályi rendelkezést, valamint alkotmányjogilag releváns érvelést, alkotmányjogilag értékelhető indokolást előterjesztett volna. Mindezek hiányában az indítvány ezen részében szintén nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt feltételeinek. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint önmagában annak állítása, hogy a támadott bírói döntés az indítványozók számára kedvezőtlen, még nem tekinthető alkotmányjogilag értékelhető indokolásnak, az indítvány érdemi elbírálásának pedig akadály, ha az indítvány nem kapcsolja össze

alkotmányjogilag értékelhető módon az Alaptörvény felhívott rendelkezését a támadott bírói döntéssel, illetőleg jogszabályi rendelkezéssel {például: 29/2021. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [21]}. Az alkotmányjogi panasz ezért ezen elemeiben szintén nem teljesíti a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontja követelményét.

- [32] 4. Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság – tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz nem tett eleget az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontjai, az Abtv. 27. § követelményének, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is – az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2024. október 22.

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Handó Tünde
alkotmánybíró helyett

Dr. Schanda Balázs s. k.
előadó alkotmánybíró